

Orbán Ottó

HIMNUSZ ARRÁ AZ IDŐRE AMIKOR VÉGLEG KIFOGY AZ ÉSZÉRVEKBŐL

mert élet élet élet élet élet
főnixmadár haló porodból éled
csak éled éled éled éled éled
amíg lehet amíg még élet éled
bár fogvacogva fázol félve féled
amíg lehet amíg még élet éled
csak éled éled éled éled éled
föltámadásra ha nem kell nem cseréled
mert élet élet élet élet élet

Nádasdy Ádám

VALAMI HARMÓNIA

Elengedni magam, hullámszani,
az kéne, picikéket fodrozódni,
se teljes csendben, se aktív viharban;
lökdössenek hátulról és előlről,
mint serény molekulák folyadékban;
jaj, meg ne fagyjak, ha elengedem
magam, tartson örök egyenletes
mozgásban, hőfokon valami tenger.

TANYA

Néhány fa, hunyorítani a napba
reggel nagyon korán, mikor a szemembe tolakszik,
ember sehol, végtelen zaj, a szél, a víz
zaja, állatok rőfögése, spaletta nyikorog,
főzhetnék krumplit, vagy egy jó levest,

a kemencét begyűjthatnám előre,
darabolhatnék-hámozhatnék birset,
bokrok, tocsogó vízfolyás, kocsinyomok,
dúdolgatok, egy napig ugyanazt,
néha egy-két indokolatlan taktus
hosszára ki is eresztem a hangomat,
főznék kávét, teát, ember sehol.

A SZOKATLANT

Kívánom-e valóban a szokatlant?
A görbe ágyat, felhasított paplant,
rút távozást és rosszkor érkezést,
arany lavórt és torkomon a kést?
Vadul szétbomló, fagyos társaságot,
a hajtókamra tűzött árva számot,
újabb lakást, padlóatlan szobát,
tükkörből visszanező hódpofát?
Pukkadt gumit, besült hengerfejet,
férfi melléből csorduló tejet,
őshüllők vékonybőrű szárnyait,
liturgiába torkolló bakit?
Kívánom-e, hogy ezek jöjjenek,
hogy névnapomra jelmezt öltsenek,
hogy perzsaszőnyegbe csavarjanak,
és hopp, a fejük fölé tartsanak?

BIRTOKOS ÉS BIRTOK

Száz éve lakom itt, a mellemen
mint stigma látszik a vizes helyiségek
átlósan lerakott kockaköve
(egy barna, egy fehér); a tenyerem
fölvette az erkélykilincs alakját
(nem működik a zár, a hosszú pálca
rég nem továbbítja a forgatóerőt
a fönti és a lenti karmocskához –

egy pezsgősüveg tartja a helyén
a külső ajtót, szélesebb a rendes
üvegnél, talán Mumm vagy François?);
a fejtetőm lapos a szörnyű súlytól,
amit a spejz fölötti kispadláson
(ahol egy egész zsidó család tudna
ellenni szükség esetén) őrizgetek:
homályos származású lapokat,
ilyenekkel, hogy „Meghalt Ady Endre”;
és gurniszerűek az ereim,
úgy türemkednek ki a kézfejemből,
ahogy a sarokszoba rolójának döglött
húzójából („Pick Ede, Budapest”)
a rojtos, szálavesztő heveder.

SZONETT A SZÜZESSÉGRŐL

Nagyon vágytam mindig a szüzességre,
a feszült, várakozó nemtudásra,
hogy retardált legyek, hogy bárki lássa:
még nyitott vagyok az együgyű szépre;

nyitott ajtó, amelyen sosem lép be
a tudás (meg az a sok ronda társa);
hogy érdeklődve bámulhassak másra,
de senkiben ne vegyek semmit észre.

Mert kiskoromtól okos és beteg
voltam, beláttam mindenki mögé –
olyan, aki zsigerből érti meg,

amiről érzi: bár ne értené.
Mint ki sokadmagával hentereg,
és nem tudja már, melyik az övé.